

Alexander Gorkow

Hotel Laguna
La meva família a la platja

Traducció de Miquel J. Flaquer Serrano
Pròleg de Miquel Llull
Epíleg i revisió de Pere Joan i Tous

EDICIONS DOCUMENTA BALEAR

2022

El pla

*Decidesc tornar a Canyamel. Tothom em pren per boig,
però llavors s'adonen que soc un geni.*

La primavera del 2015, el primer ministre italià Matteo Renzi, davant la crisi dels refugiats i enfront de tants naufragis i morts, digué: «El Mediterrani és una bèstia.» Al mateix temps jo escoltava la conversació entre dos conductors de la línia 185 de la Companyia de Transports de Munic, mentre un substituïa l'altre, i parlaven sobre les seves vacances. Un dels conductors digué que acabava de tornar de Jamaica: «Genial, no?», preguntà l'altre. «Sí... bé», contestà el primer, com si s'ho hagués hagut de pensar mentre dirigia l'autobús, els darrers metres, cap a la plujosa parada, i a la vegada com si, bàsicament, ja no tingués cap record real de Jamaica. L'altre: «Jo volaré amb na Soffi cap a Vancouver la setmana vinent.» «Tampoc està gens malament.» Jo tornava de la torre editorial al barri de Berg am Laim de Munic, la qual el meu amic Matthias troba tan lletja que s'hi refereix com a repulsiva. Vaig pensar: abans els conductors d'autobús no viatjaven al Carib o al Canadà. Que bé que ara, si volen, la simpàtica gent de la CTM que em recull i em porta a tot arreu de la ciutat, ho pugui fer.

Jo, d'altra banda, tornaré a Mallorca, al Mediterrani, que s'empassa alguna gent i on d'altres, més afortunats, es banyen. Veuré si el lloc de la meva infantesa encara existeix, Canyamel, la gent de Canyamel, com per exemple en Teo i na Maria, els amics dels meus pares que aleshores eren igual de joves que els meus pares i ara han de ser molt majors si és que encara són vius. Els seus fills, na Patrícia i en Pere, que ara deuen tenir la meua edat, damunt els cinquanta, si encara viuen, cosa que és més probable que no en el cas dels seus pares.

M'agradaria saber què s'ha fet de la Vaca, el nostre petit hotel que ja no trob a cap dels portals de viatges d'internet. Però sí que hi trob l'antic Hotel Laguna i en aquestes fotografies es veu tan bonic com sempre. S'erigeix orgullós, a la platja, amb les seves persianes encara vermelles. Un lloc magnífic per passar l'estiu. Una icona. Evidentment, el Laguna encara aguanta la posició i, de fet, segueix sent propietat d'Universal Reisen i no d'alguna cadena. Encara és a mans suïsses, però ara tothom hi pot anar de vacances. Avui en dia, tothom pot fer de tot: viatjar, escriure, comprar, opinar, exigir-ho tot, tornar-ho tot, el món té les portes obertes de bat a bat.

Durant els darrers anys s'ha intentat que abandoni dos projectes que, en un principi, no tenen res a veure l'un amb l'altre, però que més tard hi tendran molt. D'una banda, fa tres anys que em moc per Munic i pel món sense cotxe propi i, d'altra banda, he tornat a Mallorca.

Així que primer vaig tornar les claus del còmode cotxe d'empresa a l'estupefacte senyor de la companyia de lísing. Ja no volia trobar-me dues vegades al dia en un embós de trànsit sota el balcó de Hitler a la Prinzregentenplatz de Munic i, en lloc d'això, em vaig comprar una elegant bicicleta nova i un bitllet per tot l'any de la Companyia de Transports de Munic. Només perquè els altres ho fan, per què hauria de conduir a la feina a una velocitat mitjana de dotze quilòmetres per hora, calculada maliciosament per l'ordinador a bord del BMW, i al vespre buscar aparcament a Schwabing durant quaranta-cinc

minuts? Com rèptils desesperats amb una closca de més d'una tona i condemnats a morir, els meus veïns i jo conduïem les nostres màquines de la mort, altament sofisticades i pensades per anar com una fletxa, amb un aspecte maligne, a través del nostre barri per a privilegiats amb els seus carrers antics.

Ja no m'he de *cuidar* més del cotxe i *portar-lo* primer a casa i coses per l'estil. Ja no he de passar dues hores al laboratori d'innovació de BMW mirant els paravents i les llandes d'aliatge de l'aparador, mentre l'electrònica de bord és reprogramada per als meus viatges a 12 km/h o li posen els pneumàtics d'estiu al meu cotxe, amb els quals finalment podria tornar a anar a 250 km/h si no hi hagués tants d'altres cotxes. Amb el cotxe jo era una persona neuròtica que es barallava amb els altres a través de la finestra oberta.

«Que et fotin!» – «Que et fotin a tu!»

Diàlegs com aquest eren depriments. L'avorriment és un poder mortal. Trump, el Brexit i AfD, tot això que va passar aquests anys no va ser per necessitat. Va passar per avorriment, per angoixosa i estúpida falta de sentit. Aleshores la gent es torna paranoica. Així no podia continuar.

De fet, el meu projecte de tornar a Canyamel no només consistia en el pla de recuperar el paradís de la infantesa. També hi havia la idea de desescalar, i aquesta ja havia funcionat quan em vaig desfer del cotxe de l'empresa. Canyamel no només era una oportunitat sentimental que podia acabar horriblement, sinó que també era una oportunitat pràctica. Jo no volia llogar una casa cara amb deu persones més en alguna zona remota de l'Atlàntic o a la Toscana, i allà, llavors, als supermercats, empenyer carros de la compra gegants.

Allotjar-se al Laguna significava tenir temps per a un mateix. Significava no haver de preocupar-se de res, no haver d'anar a la platja perquè

l'hotel és a la platja, no haver de comprar menjar i de cuinar perquè l'hotel compra el menjar i te'l cuina. Significava no haver de rentar la roba perquè l'hotel te la renta, i quan un aviat s'avorria i ja havia estat a Artà cinc vegades i set a Cala Rajada, significava: bé, idò ara cap al programa d'animació dels vespres a la terrassa de l'hotel, inclosa la vetllada setmanal de bingo. Significava conèixer gent gran, joves, nins, nins petits, bebès, alemanys, suïssos, funcionaris, empleats, gent en dol, gent amb esperances, gent de Hesse, gent amb cames molt primes i sorprenents panxes gegants, semblants a les d'una embarassada, gent amb grip, diarrea, gent sana, viatgers individuals, viatgers individuals amb nin, grups de viatgers individuals amb un nin per conèixer-se, un antifeixista amb una samarreta que diu «ningú ha de ser bòfia», un ciutadà possiblement nacionalista que cada dia amb una samarreta blanca, on posa simplement «Deutschland», engoleix el musli, enfadat, mentre la seva dona espantada espipella el formatge, una (!) parella de hipsters que es meravella amb cada forqueta de pastís del Laguna, com si fossin a un irònic mercat de segona mà. També significava: conservadors, gent amb bosses de tela de l'SPD, gent molt major amb penitjats Billy Idol, és clar, gent totalment tatuada, simpàtics, empipadors, joves i boniques parelles amb bebès increïblement guapos, impertinents, divertits, gent que ràpidament i estoicament llegeix amb un somriure a la piscina les brillants biografies de Kafka de Reiner Stach, gent sense humor, discapacitats mentals, que són els únics hostes de l'hotel que amb el show del vespre de John Romero, cantant gallec de tribut a Tom Jones, s'ho passen com mai i ballen, ballen i ballen, discapacitats físics, gent completament no discapacitada, però en contrast amb els discapacitats, inhibida. És a dir, altres persones, és a dir *gent*.

Es tracta de persones que, moltes d'elles des de fa anys, s'allotgen al Laguna perquè la vida, per si mateixa, ja és prou dura.

Ràpidament i com a precaució, vaig decidir prendre'm amb humor tot allò que em semblàs estrany o inadequat. Després d'això, segur

que tornaria a tenir ganes d'una casa amb amics a la costa atlàntica, com aleshores a la bonica St. Giron, entre Biarritz i Bordeus. Però encara no era després, encara era ara, és a dir, abans: i tots els addictes d'aquest món saben molt bé que els minuts previs a la cocaïna són sempre millors que els moments amb la cocaïna.

El pla per a aquest viatge en pensió completa no era una passada, i l'avantatge de tenir cinquanta anys és que això, igual que moltes altres coses, no t'importa. Per a qui en aquest punt no visqui la seva vida, aviat serà massa tard. Tot i això, vaig decidir, per tal de fer-me important i de vendre l'assumpte d'una altra manera, donar a aquesta empresa una connotació ben pensada i irònica, concretament com un emocionant retorn a la cala de la meva infantesa.

Molta gent veu els periodistes com a personatges insignificants i menyspreables que sempre necessiten una justificació per fer que els seus balls plorans semblin com un gran ballet. (Nosaltres, periodistes, per cert, no li deim justificació, sinó *sublimació*. La sublimació és el més important.) La gent que considera els periodistes com a personatges insignificants i menyspreables és malvada i està motivada per l'interès. A més, normalment té raó. Sobre el retorn a la cala de la meva infantesa, tal com havia plantejat, escriuria un article per al meu diari, que seria ploraner, i alhora cínic, desil·lusionat, sobretot fred, frustrat i frustrant i finalment indiscutible i demolidor, i així comprovaria que un, als cinquanta anys, no hauria d'emprendre una empresa d'aquesta mena, perquè la vida continua, tots nosaltres morirem, tot és depriment. Vaig grunyar als meus companys: «Hamburger Schule». Ells ho entengueren i assentiren.

En realitat, segons el pla (que no va funcionar), durant la meua recerca, cada dia conduiria feliçment el cotxe, a expenses de la redacció, des de la desgastada Canyamel fins a la salvatge platja de Cala Torta, per mostrar allà les brillants biografies de Kafka de Reiner

Stach, i també per fer amistat al xibiu de la platja amb altra gent simpàtica que hauria llogat, entre deu, una finca a prop d'Artà.

Així, el juny de 2015 vaig viatjar tot sol al Laguna per una setmana, per veure si podia exigir a la meva dona fer front a tot això més endavant, a l'estiu, o si l'agost següent, el mes central de la temporada turística, se'l passaria plorant amb el nin a l'habitació mentre jo cridaria, a baix: «Bingo!»

També volia veure si podria ser que fos ella la que cridàs «Bingo!» a baix mentre jo plorava a l'habitació amb el nin perquè cada pi, cada banc del parc o cada cabina telefònica de Canyamel em recordaven una cosa que ja no existeix: la meva vida de petit.